

No. fra Embedsmændenes Side; thi de ville have en Forandring. Vi kunne ogsaa være visse paa, at heller ikke fra Menighedernes Side vil Sagen gaa No. idet der er saamange dem vedrørende Hensyn, som uødvendigvis maa kræve en Forandring. Forøvrigt vil jeg bemærke, at, naar der af og til er blevet yttret, at det vilde tage sig mindre godt ud — eller hvilke Udtryk der nu er brugt —, at de vedkommende Tiendeydere skulde betale deres Tiende paa Amstuen, og at dette vilde løsne Forholdet mellem Tiendeyderne og Sognepræsten, saa kan jeg ikke indse Rigtigheden heraf; thi Tiendeyderne ere paa de allerfleste Steder den mindste Del af en Sognepræsts Menighed, og jeg vilde finde det i allerhøjest Grad uheldigt, om det var Tilfældet, at Tiendeyderen stod bedre anstreden hos sin Sognepræst end den, der ikke var Tiendeyder. Det kan ikke falde mig ind at tro, at det kan være Tilfældet, men hvis det var Tilfældet, saa var det høist beklageligt; men Tilstanden er jo nu den, og vil blive det endnu mere, efter som Næringsfriheden udviller sig i Landdistrikterne, at den allerstørste Del slet ikke yder Tiende; altsaa det Punkt kan ikke vække noget Anstød, og det er et Punkt, der, som allerede bemærket, tidt og ofte har været paaberaabt for, at vi skulde beholde den nuværende Ordning, eller tage den Ordning, som er foreslaadet i Regjeringsforslaget. — Men dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa en anden Mislighed, som klæber ved den nuværende Ordning, det er Offer og Accidentser, og der vil jeg til Ære for Flertallet i Kirkekommissionen minde om, at i det Punkt — men det var rigtignok ogsaa saa at sige det eneste — var det enigt med de øvrige Medlemmer af Kommissionen, nemlig om at Offer og Accidentser var en saa feilagtig Indretning, at de burde afflaffes. Jeg skal ikke udbræde mig videre om de Ubønhægeligheder, disse Ydelse kunne have baade for den ene og for den anden Part, det er Noget, som er Enhver bekendt; men jeg vil kun sige, at dette Punkt har Regjeringen, som har optaget det efter Kirkekommissionen, med stor Klogskab indsat i Lovforslaget for at bøde Noget paa det, som ellers ikke smagte godt, og jeg vil oprigtig tilstaa, at jeg for mit

Bedkommende ikke er saa fast bestemt, som jeg ellers vilde være, angaaende flere Punkter, idet jeg i det Stykke finder at kunne lade det gjælde, at Noget kan gaa for Noget. — Men der er en anden Mislighed tilstede ved Regjeringens Forslag, Noget, som ogsaa blev vedtaget i Kirkekommissionen med et Flertal, og det er den Væntningsmaade, som Regjeringen har foreslaaet; den afhjælper kun halvt de Mangler, som nu ere tilstede; thi de Embeder, som staa imellem Maximum og Minimum, blive i Grunden uberørte af Lovforslaget og beholde alligevel indtil videre ogsaa Pensionshyrden; en Embedsmænd, som søger et saadant Embede, kan jo blive stiftet idetmindste i flere Aar, og maasse slet ikke saa den Indtægt, han egentlig tror, at han om kort Tid vil komme i Besiddelse af. Nu har jeg for mit Bedkommende heller aldrig kunnet indse, hvorfor det skal være en saadan Forskjel mellem Væntningsmaaden for de kirkelige Embedsmænd og for de øvrige Embedsmænd i Landet; heller ikke kan jeg forstaa, af hvad Grund der skal gjøres denne Forskjel, al den Stund at den Umstændighed, at Tienden har været overdraget til de enkelte Embeder, ikke har Noget at betyde; Regjeringen, Statsmagten skulde jo synes at være naturligt kaldet til at give Embedsmanden en passende Væntning, og det vil ikke ske paa den Maade, som Regjeringsforslaget tilsigter. — Skulde det nu imod Forventning lykkes i denne Nøgtsags session at saa Lovforslaget færdigt, saa vil det kun kunne ske derved, at der bliver gjort væsentlige Indrømmelser fra alle Sider, og efter min Mening maa ogsaa Ministeren, hvis han ønsker at saa Lovforslaget ud, være belavet paa at gjøre Indrømmelser. Bønhægeligheden ligger ikke hovedsageligt i Spørgsmaalet om, hvorvidt de kirkelige Indtægter skulle gaa ind i denne Fond eller ind i Statskassen; derimod tror jeg, at hvis den ærede Minister kunde gaa ind paa den faste Væntningsmaade, som Folkethinget har bragt i Forslag, der da derved vilde komme en stor Tilnærmelse tilstede. — Jeg vil ende med det Samme, som jeg begyndte med, nemlig med at sige, at der er Tugen, der har den Illusion, at de kirkelige Indtægter ville give